

Emilie
Tach

Zlodějka iluzí

Emilie
Tach

Zločejka
iluzi

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 85. a 1. elektronickou publikaci

v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Emilie Tach

Obálka a grafika © Emilie Tach

Korektura a redakce: Eva Slavíková, Alexsmangandbooks

Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 22052025

ISBN:

978-80-53031-86-8 epub

978-80-53031-87-5 mobi

978-80-53031-88-2 PDF

Anotace

Brány prestižní akademie Tranquil Peak se otevírají jen těm, kdo ovládají dar Mystéria – moc, která je předurčuje k mimořádným činům. Řízením osudu však mezi nimi stane dívka, která si už dávno zvolila jinou cestu.

Raelyn svou výjimečnou schopnost vytvářet iluze zavrhl. Přinesla jí totiž bolest a tragickou ztrátu. Když ji ale nešťastná náhoda od milovaného Arla, nezbývá jí než přijmout místo v akademii a spolu s ním i odkaz své rodiny.

Netuší však, jaká kola svým příchodem dala do pohybu.

Nevinné pátrání po zakázané knize se zvrtné v boj o přežití a Raelyn čelí nejen tajemnému spolku, ale i zákeřnému vrahovi.

Smyčka intrik, zrady a smrti se nebezpečně utahuje.

Každý krok ji přibližuje k pravdě i k vlastnímu prokletí.

Stane se další obětí, nebo odemkne sílu, kterou v sobě dusila?

*Maxíčkovi,
mému nejdražšímu světýlku.*

Prolog

Zářivě rudé auto se řítilo klikatou lesní cestou. Vítr prudce cuchal záplavu rusých vlasů a otevřenou střechou kabrioletu zněly radostné výkřiky. Divoká noční jízda mladé dvojice by se mohla zdát bezstarostná, kdyby se temný obzor za nimi neplnil modro-červenými záblesky policejních majáčků.

Tmavovlasý mladík za volantem krátce mrkl do zpětného zrcátka. S šibalským úsměvem podřadil a přidal na plynu. Ford Mustang vyrazil do kopců jako šíp a burácení motoru přehlušilo i smích mladičké spolujezdkyně. Nejeli tu trasu poprvé. Vybrali si ji pro náročný terén, prudká stoupání a krkolomné zatáčky. Nejednou tudy vedl okruh místní rallye a oni věděli, že si dnes také zazávodí.

Řidič nechal kabriolet zhoupnout za obzor a sundal nohu z plynu. Zbývalo jim pár sekund, než se řvoucí sirény dostaly opět na dohled. Zpomalil. Ve své mysli chlácholil zdivočelé koňské stádo pod kapotou. Nechtěl brzdit prudce, aby nezanechal na silnici stopy. Zklidnil řvoucí motor a zhasl světla. Dívka také utichla a pozorně sledovala nerovnou šterkovitou hranici lesa. Už jeli skoro krokem, když ukázala na stezku ukrytou mezi bujnými keři lísek.

Historický bourák se potichu, pouze vlastní vahou, prodral svažujícím se porostem. Nějaký ten šrám na dokonale naleštěném laku byl nutným zlem, daní za dokonalou krádež. Jakmile ustalo chvění ohýbaných větví, prohnaly se kolem tři policejní vozy. Hlídky zmizely za následující zatáčkou a ani náznakem nezapochybovaly, že si ukradený sport'ák pana starosty stále razí cestu serpentinami před nimi.

Mladý muž se spokojeně uvelebil v koženém křesle a ještě chvíli naslouchal utichajícímu kvílení brzd jejich pronásledovatelů. Musel se usmát při pohledu na rusovlasou dívku, která si sundala

boty a provokativně vystavila své dlouhé nohy na palubní desku. Na to, že jí příští měsíc mělo být teprve sedmnáct, ho uměla rozpálit doběla. Nedokázal odolat a naklonil se k jejím plným rtům.

„Škoda, že si ho nemůžeme nechat,“ uhnula jeho polibku a hbitými prsty přejela po chromované klíce.

Uchopil její bradu a stočil ji k sobě. *Tentokrát mu neunikne.* „Líbí se ti, Slunečnice?“

Skousla si ret a oči jí sklouzly k pevným ramenům, zahaleným v kožené bundě. „Má jedinou chybu. Je hrozně nápadný.“

„Odkdy ti zrovna tohle vadí?“ Palcem pohladil mléčně bílou tvář a dívka zavřela oči. Vdechovala jeho vůni, vůni benzínu a nekonečných dalek. Milovala divokost jeho hlubokých temných očí, silné tělo zocelené životem na hraně, způsob, jakým se na ni díval. „Je nebezpečné se s ním ukázat ve městě,“ broukla.

„Je nebezpečné v něm zůstat se mnou.“ Zatlačil ji do sedadla a propletl své prsty mezi jejími vlasy. Rty milenců se spojily v okamžiku, kdy po silnici projela další houkající hlídka. Posily. Na ten okamžik čekali. Teď už bude silnice volná. Až zalitoval, že si muži zákona nedali víc na čas.

Odtáhl se a zajel rukou k obnaženým drátům zapalování. Už na ni nepohlédl, protože by se pravděpodobně neudržel a ta holka měla pravdu. Bude nejlepší se vozu co nejdříve zbavit.

„Proč ho nevezeme na vrakoviště jako obvykle?“ zajímalo ji, zatímco ostražitě sledovala ztemnělou silnici za nimi. „Oskar by ho na pár dní schoval. Pak bychom –“

„O Quentinových rozkazech nepochybuj,“ utnul ji rázně. Motor zaklokotal a zpátečka vytáhla vozidlo zpět do záře měsíčního světla.

Chtěla protestovat, ale věděla, že diskuse je zbytečná. Neměla na ni právo. Seděla mlčky a mračila se na bílou přerušovanou čáru. Mladý zloděj vytušil její roztrpčení a uvolněně prohodil: „Ta garáž je bezpečná. Klient si připlatil, že ho dostane ještě dnes v noci.“

„Proč zrovna starostův veterán? Vždyť s tím nemůže ani vyjet na ulici. Vybrat si zrovna červeného Mustanga z šedesátého osmého.“ Zajela si prsty do dlouhých vlnitých vlasů a řidič se přistihl, že po silnici klouže napůl poslepu.

„Neptej se.“ Nechtěl být hrubý. Čím méně toho věděli, tím lépe pro ně. Mnohdy nešlo o auto. Dost často kradli kvůli obsahu kufru. A tak nápadný model oprávněně vyvolával spoustu otázek.

„Mám z toho divný pocit,“ špitla a přetáhla si kapuci přes hlavu.

Zamyšleně se zahleděl k obzoru na první domky malebného předměstí. Silnice byla prázdná. Nikde ani živáčka.

Kapitola první – Závěť lady Loredian

„Svoboda se rodí z plamene pohlcujícího lidskou slabost.“

„Raelyn Orna Loredian. Jméno, které na půdě naší instituce už dlouho nezaznělo!“ Hlas ředitele akademie v Tranquil Peak nebyl příjemný. Burácel a s nebývalou zvučností se odrazil od jindy tak klidných stěn útulné pracovny.

Raelyn se ani nepohnula. Seděla se zády rovnými jako prkno, na kraji koženého křesla. Ne snad, že by jí sešlo na vzorném vychování či vyžadované etiketě. Jenže jemná teletina klouzala a studila.

Pokud se tedy nechtěla do křesla propadnout a nechat se jím doslova sežvýkat, nezbylo jí než zaujmout pozici distingované dámy.

„Slečno Loredian, dovoluji vám, abych vám připomenul, že vás přijmeme *pouze* díky dobrému jménu vaší babičky, jež patřila mezi naše nejúspěšnější absolventy. Projevíme tak úctu nebožce, jež nás tak náhle opustila.“ William Kermali zdánlivě ubral na intenzitě svého projevu. Ve skutečnosti se nadechoval k dalšímu hřímání a netečný pohled nové studentky jej jen přiživoval.

Než se však mocný baryton znovu opřel do ušních bubínků mladé dívky, předešel jej třetí účastník neobvyklého vstupního pohovoru. „Děkujeme vám, za ta vstřícná slova i dojemnou vzpomínku. Nezapomínejme však, že hlavním důvodem zde není sentiment či rodinná tradice, ale značná suma, kterou lady Loredian vaší škole odkázala.“

Osobní tajemník staré dámy uměl uhodit hřebíček na hlavičku.

„Jsem vykonavatelem poslední vůle zesnulé hraběnky a abych celou věc upřesnil, pak je její jmění nyní rozděleno na dvě poloviny. První část odkázala zde přítomné Raelyn. Se svým majetkem bude moci disponovat v den svých osmnáctých narozenin, což je zhruba za půl roku. Jedinou podmínkou staré paní bylo, že do té doby musí vnučka svědomitě studovat zde, na Tranquil Peak. Pokud by školu vzdala, utekla nebo byla vyloučena, její dědictví propadne ve prospěch dětského domova v Riverstone.“

Raelyn se zachvěla. Ledové ostří vzpomínek jí přejelo po páteři. Tajně doufala, že si toho nikdo nevšiml. Hlavně neukázat slabost – zákon výchovného ústavu v Riverstone, díky němuž dokázala přežít mezi nuznými zdmi a krutými vychovateli. Moc dobře chápala, proč ji její vlastní bohatá babička nechtěla v domě. Ale Riverstone? To místo páchlo levným jídlem a dětským strachem.

Suše polkla a znovu obnovila svůj vnější klid. Pokud ji roky v pasťáku něco naučily, pak to byl dokonale chladný výraz. Nemusela se přemáhat více než obvykle. Na to, že se opět rozhodovalo *o ní bez ní*, si už zvykla.

Dobře stavěný, upravený a vždy hladce oholený Mark Durchdenwald vytáhl ze své kožené aktovky několik dokumentů a s grácií sobě vlastní je položil do rukou ředitele Williama Kermaliho. „Druhá část, jak si račte přečíst, byla odkázána právě vaší škole. Měla by dokonale pokrýt veškeré

studijní náklady slečny Raelyn a nadto by zde měla zůstat značná suma na podporu rozvoje studijních programů Mystéria.“

„Lady Loredian patří náš velký vděk,“ přednesl obřadně obtloustlý ředitel v novém, ale poněkud napěchovaném saku.

Durchdenwald se energicky zvedl a při zapínání kabátu jen tak mimochodem poznamenal: „Nebohá zesnulá si však i zde stanovila podmínku.“ Jeho bystré a pozorné oči ostražitě propíchny upoceného šedesátníka na protější straně honosného psacího stolu. „Její vnučce musí být umožněno školu dokončit, pokud projeví dostatečné schopnosti a zájem. Jestliže slečnu ze studia vyloučíte dříve, než řádně složí zkoušky, bude uvedený obnos opět věnován na konto dětského domova. Samozřejmě se toto ustanovení nevztahuje na vyloučení z důvodů špatného prospěchu nebo hrubého porušení školního řádu.“

Ředitel se nadechl. Nejspíše k tomu chtěl něco poznamenat, ale podaná ruka vykonavatele poslední vůle hraběnky jej zastavila. Pracně se vysoukal ze židle a vrhl se po napřažené paži, aby snad svého mecenáše nenechal čekat příliš dlouho.

Osobní tajemník v dokonale padnoucím obleku se chystal k odchodu. „Posledním přáním vaší babičky bylo, abyste za všech okolností uspěla. Nezbyvá než vám popřát hodně štěstí.“ Lehká galantní úklona přinutila dívku s vlasy barvy zázvoru a skořice pohlédnout do tváře muže, jenž pokaždé odvrátil zrak. A ani tentokrát tomu nebylo jinak.

Bál se jí zahledět do očí? Styděl se za ženu, které bezvýhradně sloužil? Táhlo mu na padesát, a i když nebyl nehezký, Raelyn děsil. Babiččina důvěrníka znala z občasné formální korespondence, ale toho dne jej osobně spatřila poprvé. Představovala si ho jinak. Staršího, seschlejšího, konzervativnějšího. Něco uvnitř se proti té pohledné fasádě bouřilo.

„Také vám zde jako váš poručník nechám peníze na drobné výdaje. Až vám dojdou, ozvěte se mi.“ Položil několik bankovek na ředitelský stůl a s překvapivou lehkostí zmizel za dveřmi.

Výhled na mizerné kapesné v příští minutě zaclonila kostkovaná vesta praskající ve švech. Ředitel se vykolébal ze svého útočiště za stolem a nyní se ve své velikosti vztyčil nad drobnou dívčí postavou.

„Jedno si ujasníme, slečno Loredian. Akademie v Tranquil Peak je výběrová škola. Musím přiznat, že po přečtení vašeho spisu bychom vás navzdory slibným schopnostem v žádném případě nepřijali.“

Kakaové oči drze vzhledly ke třem lesklým bradám jejího nového učitele. *Nebo spíš věznitele?* napadlo ji. Na chvíli zatoužila po návratu do Riverstone. Nápravný ústav přece jen považovala za domov více než pozlátkem dýchající akademii. Měla tam přátele i rivaly, věděla, jak to tam chodí, vyznala se. Odkroutit si poslední rok a stanout volná jako pták. Ale pak si vzpomněla na Arla a srdce se jí sevřelo.

„Naše instituce se těší skvělé pověsti, a pokud bych měl volit mezi jméním lady Loredian a zostuzením jména školy, pak vezte, že nebudu mít žádné zábrany vás poslat zpět do díry, odkud jste přišla.“

Vnitřně se ušklíbla, ale její obličej zůstal ledově klidný. Proslovů už za svůj život slyšela přespříliš. Naopak se připravovala na pokračování právě probíhajícího kázání a v honosně zařízené ředitelně hledala vítané rozptýlení.

Vstup a všechna okna si přeměřila, už když vešla. Zlaté hodiny na krbu vypadaly cenně, stejně tak sbírka uměleckých per zasklených v rámečku vedle orientálně zpracované ebenové skříňky na likéry. Nejzajímavěji však působilo vozidlo zaparkované pod okny pracovny. Ten sportáček by Arlovi nedal spát. Vždyť jej právem považovali za nejlepšího zloděje od Černé lucerny a ona byla jeho učednicí, partnerkou a milenkou.

William Kermali si mlčení správně vyložil jako drzý vzdor a už se mladou dědičkou, kterou považoval za nevychovaného spratka, nehodlal dále zabývat. Dle jeho názoru se hodila leda pro blázinec. Shrábl hromádku bankovek a strčil si ji do kapsy nadmutého saka.

„Peníze u nás potřebovat nebudete, stejně tak mobil či jiné vymoženosti moderní doby. Tranquil Peak si zakládá na starých způsobech, naprosté intimitě a sounáležitosti studentů s duchem akademie. Nestrpíme média, návštěvy či kontakty zvenčí. Co se děje uvnitř obvodových zdí, je věcí pouze nás a naší komunity. Doufám, že si rozumíme.“ Malá krysí očka kontrastující s odulým obličejem se na ni pohrdavě upřela.

Dívka lehce přikývla a skoro by se nakopla za to, že sklopila oči. Projevy slabosti si odpouštěla jen stěží.

„Abych nezapomněl, už před pár dny pro vás přišel dopis.“ Kermali se naklonil nad psací stůl, až masivní dřevo strašidelně zapraskalo. Chvíli prohraboval hromádku obálek nejružnějších tvarů a barev. Pomalu z ní vylovil sametově jemný, nažloutlý papír opatřený velkou pečetí z tmavě modrého vosku.

Už od začátku tušil potíže, ale vize slušné sumy na přilepšenou k mizernému platu byla více než lákavá. Nespustí z ní oči. *Jeden přešlap a...* Gestem připomínajícím odmetání pavučin se jí alespoň pro tento večer zbavil.

Neuběhla ani minuta a hubená zrzka stála na potměnělém odpočívadle širokého schodiště. Dvoukřídle dveře uzamkly veškeré hřejivé světlo uvnitř ředitelny a Raelyn si musela zvykat na všudypřítomné šero. Zrak jí padl na dva poškrábané kufry obsahující všechn její majetek. Nejraději by je srazila ze schodiště a vrhla se do přicházející noci. Jediné, co jí zabránilo spontánní nápad dokončit, byl sametový papír vsakující pot z drobných dlaní. A ještě něco, nebo spíš někdo.

Chloupky na krku se jí zjezily pod cizím pohledem. Otočila zprudka hlavu, až se měděné kadeře zavlnily. Instinktivně ustoupila dva kroky vzad a probodla nejbližší stín pohledem. Urostlá silueta se pohnula a zpoza sloupu se vyhoupl bledý mladík. Mohl být o pár let starší než ona a jeho vlnité vlasy jí tolik připomněly Arla. Jenže na rozdíl od nepoddajných vln padajících do čela jejího milovaného byly tyto po aristokratickém způsobu staženy do culíku na temeni.

„Kohopak to tu máme? Ztracené štěňátko, zatoulanou kočičku... ne, počkej – zlodějskou veverku!“ Vrhla na ni přidržený úsměv plný nadřazenosti.

Náhoda? Nebo mě pověst už natolik předchází? Raelyn si odfrkla a beze spěchu zastrčila dopis do výstřihu volné halenky. Starý instinkt, který v prostředí snobských intelektuálů musel působit opravdu podivně. Ale ona moc dobře věděla, že mezi holým tělem a sportovní podprsenkou se nachází to nejlepší místo pro cokoliv cenného. Nešlo z něj nic ukrást, pokud by se bránila. A ona se bez boje nikdy nevzdává!

Už se shýbala pro kufry, když jí mladík vyzývavě zastoupil cestu. „Možná jsem nezačal úplně nejlíp. Jmenuji se Tallon a chtěl bych tě zde přivítat, Raelyn Loredian.“

„Bude to tady asi pěkná drbárna,“ procedila mezi zuby a zkřížila paže na hrudi.

„To si piš! Už týden víme, že přibude někdo nový.“

Týden! Sama o svém přeložení věděla od včerejška a doposud se z té novinky nevzpamatovala.
Co tady proboha dělám?

„V Tranquil se všechno rozkřikne. Dokonce vím, kde máš pokoj,“ chlubil se Tallon a Raelyn si nemohla nevšimnout, jak mu upnutý rolák zvýrazňuje lící kosti.

Nadechla se a nasadila ironicky přeslazený výraz. „Byla bych Vašemu Lordstvu neskonale vděčná, pokud by mi ráčilo ukázat cestu. Ale pouze v případě, že vás to nebude příliš obtěžovat.“ Na nic nečekala. Sehnula se pro zavazadla a hrdě vykročila směrem k dívčímu křídlu.

Tallon se rozhodně nenechal vyvést z míry a doširoka se usmál. „Bude s tebou legrace, Raelyn.“

Pokoj, jenž se měl na příští roky stát jejím domovem, byl neskutečně útulný a čistý. Raelyn se bála posadit se na pečlivě ustlanou, běloskvoucí postel. Přes vyřezávané čelo ležela kostkovaná deka v barvách akademie – šedé, smaragdové a zlaté. Vedle nočního stolku s lampičkou ve tvaru labutě stál čistý pracovní stůl. Dvě prázdné police vybízely k zaplnění knihami a velká šatní skříň by její kufry pohltila i vícekrát.

Konečně si vydechla. Tallona se zbavila už v hale a jediné napětí v ní teď vyvolávala spolubydlící, která se dosud neobjevila. Raelyn nechtěla analyzovat, s kým bude trávit bezesné noci. Ale vzkaz na lepícím papírku, připevněný na vnitřní straně dveří, ji přiměl k prvnímu závěru a první přezdívice.

„Jsem v knihovně :-“ usmívala se na ni ledabyly načmáraná slova.

Paráda, takže Knižní panna! povzdechla si.

Opřela se zády o stěnu, aby dobře viděla ke vchodu, a pomalu se sesunula na podlahu. Objala své nohy tak, jak byla zvyklá ve chvílích osamění. Schoulená do klubíčka si dovolila snít. Snít

o Arlovi a jeho širokých ramenech. O mozolnatých dlaních, s nebývalou něhou laskajících skořicové vlasy. O chvílích patřících jen jim. Dovolila si pouze jednu jedinou slzu, doprovázející bolestnou vzpomínku na poslední společný okamžik.

Už snad stokrát proklínala noc, kdy ukradli starostův rudý Mustang. Rutinní kšeft, který se zdál více než snadný a jenž se nečekaně proměnil v hotové peklo. Nezapomene na policejní vozy čekající v záloze, na namířené hlavně a autoritativní hlas zkreslený amplionem. Před očima stále viděla Arlovu krev, z nosu zlomeného o kapotu modré služební kraksny. Slyšela, jak volá její jméno, když se jí želízka zařízla do zápěstí. A poslední, co zahlédla, než ji silné paže donutily nasednout do přistaveného vozu, byl obušek prolamující Arlova kolena.

Pokoj tmavl. Škvíra mezi podlahou a dubovými dveřmi pouštěla dovnitř trochu zlatavého světla. Knižní panna nikde a jedno unavené mrknutí stačilo, aby Raelyn proplula do půlnočního království.

Probudila se uprostřed noci, s hlavou na kufru a přikrytá dekou. Světlo měsíce pohlcovaly těžké závěsy a nepropustná tma vyvolávala tíživé pocity. Chvíli netušila, kde vlastně je a duši přepadla panika. Vzpomínka na temnou samotku, kam Zlodějku za útěk a osudnou krádež auta na celé týdny zavřeli, polila tělo studeným potem. Roztrásla se a snažila se nahmatat vypínač nebo alespoň kliku dveří. Zahnat živoucí noční mŕvu, která dívku stravovala zevnitř.

Já jsem stín! Já jsem temnota! Mě nelze zlomit! Opakovala si v hlavě tichou modlitbu zlodějů od Černé lucerny a zoufale přejížděla rukou po stěně. Při dalším kroku tiše zaúpěla, když bokem bolestivě narazila do něčeho velkého a tvrdého – muselo to být čelo postele. Pokračovala dál. Konečně se okousané nehty zaryly do lakovaného dřeva nočního stolku a lampička ve tvaru labutě vlídně prozářila okolí.

Úlevou utřela zpocenou tvář do měkoučkého polštáře a vzápětí poplašeně stočila hlavu k protější posteli. Knižní panna, zachumlaná do pokrývek až po vlnité kaštanové vlasy, tiše oddechovala. Raelyn se zamračila. Byla na akademii sotva pár hodin a už dvěma lidem dlužila laskavost. Tallonovi za doprovod a spolubydlící za tu deku.

Do rána však zbývalo několik hodin a Raelyn věděla, že už neusne. Instinkty vyburcované noční můrou nešly jednoduše vypnout. Zhasla světlo a vykradla se na potemnělou chodbu. S večerkou nastalo v celé budově mrazivé ticho. Dřevem obložené stěny a vzorované zelené běhouny se v proudu stříbrných paprsků jevily jako zasněžené. Pohyb mezi nimi vyvolával radostnou extázi.

Okna bez mříží byla tak krásná! Raelyn se opět zmocnila touha prchnout. Seběhnout schodiště, prosmýknout se kolem ředitelny, sjet po mramorovém zábradlí a proklouznout mezi křídly vstupní brány. Neviděla nic lákavějšího než bez jištění zdolat vysoké Tranquilské zdi a zmizet někde mezi hustými dubovými lesy. Vydat se k hlavní silnici a stopem to vzít rovnou do Gray Mountain. Za svobodou. Za Arlem.

Hořce si uvědomila, že do věznice s ostrahou ji v sedmnácti bez dokladů a doprovodu nepustí. Co víc, ředitel akademie po ní vyhlásí pátrání. Skončí v Riverstone. A i kdyby Arla za půl roku pustili na podmínku, ona by zbytek své internace strávila čištěním záchodů, nebo ještě hůř – zavřená na samotce, kde se den slévá s nocí. Zatřásla se, aby setřepala tu děsivou představu.

Konečně našla koupelnu. Docela ji překvapilo, že se nikdo neobtěžoval se seznamovací prohlídkou vevlážené instituce. Naopak, s nadřazeným klidem nechali Zlodějku bloudit po areálu. Možná to měla za úkol Knižní panna, jejíž příchod úspěšně zaspala. Vlastně to tak bylo lepší.

Rozsvítila a proklouzla mezi sprchy s plastovými závěsy. Za jedním z nich se začala svlékat. Rána na předloktí, kterou si vysloužila při poslední rvačce na betonovém školním dvoře, už vypadala obstojně. *Mít tehdy níž, dopadla bych lépe*, povzdechla si. Vlastnoručně šité stehy během pár dnů vytáhne. Mnohem horší bolest způsoboval natažený sval na zádech. Neváhal se razantně ozvat při každém prudším pohybu. Ale i ten se brzy zhojí. Fyzické strádání se naučila brát jako zkoušku vůle, ignorovat ho, nepodřídít se.

Spokojeně začala shazovat svršky, narychlo nakoupené babiččiným tajemníkem. Jistě chtěl, aby do Tranquil Peak vstoupila coby dáma, a ne zločinec v erární teplákovce. Pod pomačkanou halenkou ji v podprsence zašimral sametový papír. Dopis od lady Loredian, jak si babička s oblibou nechávala říkat. *Je možné, že jsem na něj zapomněla?*

Zpocené a pomuchlané psaní už ztratilo na své honosnosti. S nedočkavostí a vnitřním neklidem rozlomila pečeť. Ozvalo se kovové zazvonění na sterilně bílých dlaždičkách. Ať už to bylo cokoliv, nechala to ležet. Pozornost mnohem víc poutalo krásné kudrlinkové písmo staré paní.

Moje nejdražší Raelyn,

Moje? Útroby se jí sevřely vztekem. Nikomu nepatřila! Nikdo neměl právo ji nazývat *svou*! Rozhodně ne osoba, která se jí zbavila jako prašivého psa.

pokud Tě tento dopis zastihl na půdě akademie v Tranquil Peak, pak jsem již svět živých opustila.

S přibývajícímí roky se smíruji s myšlenkou, že Tě nikdy nebudu moci obejmout a že snad ani nemám právo žádat o odpuštění. Přesto mi dovol se o to na těchto několika řádcích alespoň pokusit.

Pokročilý věk a nemoc mi upírají příležitost odčinit, co má nezkušenost a slepá mateřská láska napáchaly. Nechci ani pomyslet, jak opuštěná a odvržená osudem ses celé ty roky musela cítit. Kolikrát ses ptala, proč Ti místo milující babičky píše její tajemník, ale nebyl nikdo, kdo by odpověděl.

Odpusť mi Riverstone, holčičko moje zlatá. Nestála jsem v životě před lehkými volbami, a tato patřila mezi ty úplně nejtěžší. Jen místo s tou nejhorší pověstí, kam by nikdo ani svého úhlavního nepřítele neposlal, mi dávalo naději, že zůstaneš neobjevena. Skryta očím, které v sobě nemají lásku. Se srdcem sevřeným strachem jsem každý měsíc očekávala zprávu o Tvém zdraví a prospěchu. Riverstone byl tvrdý, ale naučil tě se za život rvát. To bych ti já předat nedokázala.

Nyní leží Tvůj osud už jen a pouze ve Tvých rukou. Využila jsem svého značného majetku a vlivu k tomu, abych Ti dala vzdělání, jež si Tvé schopnosti žádají. Nezahod' tuto příležitost, protože další přežití bude záviset na způsobu, jak se svým darem naložíš. Neodmítej ho, jinak se stane Tvým prokletím.

*Odcházím s duší zlomenou žalem nad bolestí, kterou jsi musela v tak útlém věku zažít,
ale mé svědomí je čisté.*

Tvá milující babička

*P.S.: V obálce nalezneš přívěsek patřící Tvé nebohé matce. Nikdy jsem ve Tvou vinu
nevěřila. Měj se na pozoru před těmi, kteří chtějí učinit vyšší volbu místo Tebe.*

Raelyn se roztrásla a musela záda opřít o stěnu, aby neupadla. V hlavě samým rozčilením hučela krev. Přes všechno naučené sebeovládání se do očí nahrnuly slzy – nepříjemní hosté bez pozvánky. Opět před sebou viděla onu osudnou noc, na kterou chtěla tolik zapomenout. Znova cítila, že plíce nasávají sladce vonící ozón. Dusí ji, vyvolává závrať a bolest.

Nebýt toho nešťastného, bouřkou prosyceného večera, kdy matka zemřela, mohl se její život ubírat zcela jiným směrem. Ano, ten nešťastný okamžik před téměř osmi lety. Plná rozčilení, dětského vzdoru a vzteku použila dosud netušenou zbraň proti osobě, jež jí byla vším. Zhmotnila tepající nenávist v iluzi natolik děsivou, že si její vlastní matka vzala život skokem z okna panství rodu Loredian. Od té doby svou schopnost už vícekrát nepoužila. Nechávala ji skomírat a chřádnout někde na hranici vědomí a instinktů. Už ji nikdy z klece nepustí. Nikdy.

Klesla na kolena a sevřela mezi prsty zlatý řetízek s přívěskem velmi zvláštního tvaru. Nebyl umělecký, ani zdobný. Připomínal mušli, či snad spíše stočený list. Šedohnědá barva nezvyklého kovu přímo odrazovala od nošení na holé kůži. Přesto jej uslzená dívka zavěsila mezi ňadra, nejbližší svému srdci.

Ještě chvíli zírala na ručně vyrobený a značně nákladný papír. Četla dopis znova a znova, až si jej zcela uložila do paměti. Bez přestání předříkávala slovo od slova, když otočila vodovodním kohoutkem a umělecky vyvedené písmo se rozpilo v proudu horké vody.

Kapitola druhá – Učitel tance

„Důvěra je ovocem poznání. Nehledej ji v sobě, nenut' ji zrát, nedávej ji neuváženě. Až bude připravena, stane se nejvzácnějším klenotem, jakým můžeš ozdobit skutečné přátelství.“

Neuplynul ani týden a Raelyn proplouvala mezi stíny ztemnělé chodby, jako by ji znala odjakživa. Večerka se striktním zákazem vycházení pro ni představovala čas, kdy se mohla nerušeně oddávat svým myšlenkám. Také potřebovala trénovat prostorovou orientaci a dokonale koordinovaný pohyb, tolik potřebný pro cestu, kterou si s Arlem zvolili. Pro profesi zlodějky. Tichá, hbitá, a hlavně za všech okolností ledově klidná.

Únik ze společnosti Knižní panny nechávala až na dobu, kdy měla jistotu, že její spolubydlící usnula. Poslední měsíce trpěla Raelyn silnou nespavostí. Další z následků nedobrovolného pobytu na samotce, jehož se zbavovala jen velmi obtížně. Trocha dobrodružství při utajených nočních procházkách se zdála jako dobrá terapie. Unavila tělo a mysl dost na to, aby se mohla alespoň na pár hodin ponořit do nicoty snění. Riziko problémů, kdyby ji snad chytili, považovala za přijatelné.

Na každou noc si stanovovala nový cíl průzkumu tajuplného kampusu. Samotnou ji překvapovalo, že pro výchovu sotva stovky studentů je třeba tak rozlehlý areál. K hlavní správní budově, kde sídlil ředitel s většinou učitelského sboru, byla z obou stran přilepena dvě křídla s pokoji pro mladé ženy a muže. V horních patrech podle všeho nikdo nebydlel. Škola očividně měla období svého rozmachu už dávno za sebou.

Další stavby u severní a východní ochranné zdi klamaly vzhledem a na první pohled neprozrazovaly svůj účel, jiné se zdály staré a opuštěné. Nesvítilo se v nich, ledový chlad sedal na bedra, a hlavně všechny dveře byly zamčené, což představovalo neskutečně lákavou výzvu.

Sada paklíčů, různě upravených kovových sponek a háčků, patřila k těm málo osobním věcem, které si přivezla. Sama si je vyrobila a měsíce skrývala před kontrolou pokojů v Riverstone. Pověst útěkáře jí vysloužila opravdu „speciální zacházení“. Tady v Tranquil Peak však kontraband za uvolněnou kachličku schovávat nemusela. Přesto nesnesla představu, že by se její nástroje jen tak povalovaly ve skřini, kde by je mohl kdokoliv najít.

Už druhou noc jim našla pěkné místo ve vypadlém suku dřevěného obložení své postele. Stačilo počkat, až Aileen, tak se totiž Knižní panna ve skutečnosti jmenovala, začne spokojeně oddechovat, zasunout háček z dívčí sady pro ruční práce do otvoru a vytáhnout malé sametové pouzdro ovázané koženým řemínkem.

Aileen byla rozhodně úkaz. Se zvolenou přezdívkou Knižní panna se nemohla Raelyn více seknout. Už za tři dny přesně věděla, co vzkazy, lepené různě po pokoji, znamenají. Jednalo se vlastně o kódovou řeč, do které ji její spolubydlící s radostí zasvětila.

Kupříkladu „Jsem v knihovně“ znamenalo „Mám rande s Damianem“, „Cvičím na klavír“ zase „Roland mě čeká ve skleníku“, a „Doučování latiny“ nemohl dělat nikdo jiný než Matteo, známý odborník na latinská pojmenování i těch nejnicotnějších částí ženského těla. Neváhal přitom

sáhnout k praktickým ukázkám a jeho ochota předat svůj pečlivě nastudovaný slovník kterékoli pozorné studentce hraničila se sebeobětováním.

Otevřenost, s jakou Aileen o sobě a svých vztazích mluvila, vyvolávala nepříjemné otázky. Pochybnosti, zda dokáže udržet tajemství, zda by ji Raelyn mohla považovat za přítelkyni. Ze zkušenosti se závěry nespěchala a měla se na pozoru. Možná neprávem křivdila naivně bezelstné spolubydlící, ale stejně tak se mohla nacházet v osidlech záludné informátorky. Poznala už bezpočet těch, kdo neváhali každý detail snaživě prozradit řediteli či komukoliv dalšímu, pokud jim to přineslo sebemenší výhodu. Ne, dokud nezíská lepší přehled, jak to na škole vlastně chodí, nemůže si luxus důvěry dovolit.

Spokojeně se ušklíbla, když při průzkumu opuštěného patra nad tělocvičnou objevila dřevěný poklop, zabezpečený zrezavělým zámkem. Jeho otevíráním se nezdržovala, protože mechanismus byl očividně zablokovaný. Jednoduše ho urazila tyčí z vyřazené hrazdy. Využila sníženého stropu a vyhoupla se do prostoru pod střechou. Už dlouho hledala místo, jež by patřilo jen jí. Kde by mohla nerušeně snít a kde by se ukryla, až půjde do tuhého.

Libě nasála kořeněný pach sluncem nahřátého dřeva. Půda plná pavučin a starého haraburdí se k ní dokonale hodila. A navíc ukrývala ten nejužasnější poklad – výhled do okolí. Tělocvična totiž stála nejbližší severní obvodové zdi. Vikýřem, ochotně prosvětlujícím útroby, se dalo protáhnout až na střechu. Nezaváhala.

Srdce sedmnáctileté dívky se rozbušilo úžasem nad nádherou neproniknutelných lesů. Koruny prastarých dubů, rostoucích blízko u sebe, připomínaly oblaka. Zelená, vlhká a vonící mlhou, zvěstovatelkou blížícího se podzimu. V dáli až nepatřičně probleskovaly lampy nedalekého městečka. Nejbližší silnice musela být až za kopcem, z druhé strany malebných domů, protože neviděla žádná světla aut. Dokonce sem ani nedoléhalo burácení motorů či pravidelné klokotání železnice. Kraj, kam jen oko dohlédlo, usnul až znepokojivým klidem.

Rusovláska se usadila na hřebeni za komínem a s posvátným výrazem tiše pozorovala oblohu posypanou hvězdami. Nikdy se té záplavy modročerné svobody nenabaží. V dětském domově ji snad ani pořádně neviděla. Širokou, temnou a nebezpečnou. Proto také celá její bytost toužila stát

se zlodějkou. Spojenkyní tmy, stínem v zahradách honosných domů, noční můrou přestárých hlídačů.

Dívala se k obzoru a znovu cítila tíživou úzkost noci, kdy s Arlem prchla za zdi Riverstone. Tehdy vůbec nechápala, jak se mladík s divoce temnými očima dostal přes služební vchod, ani jak se vyhnul kamerovému systému. Jenže najednou stál vedle její postele, s dlaní na dívčích rtech a horkým dechem v rezavých vlasech. Pro někoho noční můra, pro ni příslib naděje. Skoro ho neznala, a on přesto dodržel slib daný ustrašené holce – vrátil se pro ni.

Plížili se podél cihlových zdí ústavu, které se tolik lišily od těch v Tranquil Peak. Každé zaskřípání kamínku pod botou, hlasitější nádech nebo zašumění trávy ji zpětně naplňovalo hrůzou. Dnes by si za takovou neopatrnost nejraději nafackovala. Arlo ale mlčel. Nenapomenul ji, nestěžoval si. Držel její roztřesenou ruku a s jistotou šelmy mířil k plotu, ukrytému mezi vysokými travinami.

Všechno měl promyšlené. Jediné, co nečekal, byla dívka ohromená krásou doposud nepoznané noci. Usmála se při vzpomínce na váhu mužského těla, když ji srazil do mokré trávy vteřinu před tím, než jejich postavy ozářilo ostré světlo reflektoru. Zůstala tehdy ležet na zádech, zírala na hvězdy a uvědomila si, že ať už se jim útěk zdaří, nebo ne, ten okamžik za tu námahu stál.

Jenže teď seděla uprostřed kouzelné tmy sama a věděla, že pro ni nemá kdo přijít. I přes vrcholící babí léto údy svíral vlezlý chlad. Ruce zábly a nechybělo málo, aby od úst začala stoupat pára. Přesto srdce plálo očekáváním. Jednou tyto zdi opustí, a tentokrát se má kam vrátit. K rodině zlodějů a podvodníků, k rodině, která má svá tvrdá pravidla, ale nikdy ji nezradí.

Zamyslela se nad sebou a zakroutila hlavou. *Pěkná zlodějka!* Oblečená v roláku a sportovních legínách ze školního stejnokroje nepředpokládala, že se venku zdrží déle než pár minut. Studenti sice neměli striktně předepsaný dresscode, ale fasované oblečení akademie bylo pořád o několik kategorií lepší než její vlastní. Na rozdíl od potomků významných rodin, kteří přijížděli do Tranquil Peak s desítkami zavazadel, Raelyn si při opuštění pastáku neměla možnost na sebe cokoliv koupit.

S úsměvem na rtech, jenž tentokrát nebyl ironický ani zahořklý, ale naopak plný lehkosti, vklouzla zpět na vyhřátou půdu. Srdce se jí málem zastavilo, když zjistila, že se pod ní v opuštěném skladišti svítí.

Nejdříve myslela, že po ní pátrají, ale nedovedla si dost dobře představit, kdo by ji hledal. Tranquil Peak nebylo vězení. Kromě starého vrátného, zahradníka a několika údržbářů se ve zdech akademie nenacházel nikdo, kdo by nad frekventanty zajišťoval „dohled“. Profesori by se k něčemu takovému nesnížili a jediný, kdo Raelyn připomínal hlídačího psa, byl ředitel Kermali. Ale ten, vzhledem ke svým proporcím, pracovnu opouštěl jen z donucení.

Zatajila dech a přiložila oko ke škvíře mezi dřevěnými fošnami tvořícími podlahu.

„Jsi si jistý, že to bude fungovat?“ Mladík s dlouhými, slámově žlutými vlasy se otočil k postavě v černé kápi.

„Pochybuješ snad o mně? Už jsme ten rituál přece zkoušeli,“ zavrčela zahalená osoba a Raelyn ihned podle hlasu poznala Tallona. Snažila se ani nedýchat, aby neuváženým zavržením prken neprozradila svou polohu přímo nad jejich hlavami.

„Prosím, pane, já se toho účastnit nechci! Mám dole ještě práci.“ Rozechvělý žadonící hlas patřil malému pihovatému chlapci. Nemohlo mu být víc než čtrnáct let. Třásl se po celém těle, a kdyby ho nedrželi další dva výrazně starší a silnější mladíci, jistě by utekl.

„Mlč, jednou jsi poskok. Uděláš, co se ti nařídí!“ okřikl ho dobře stavěný, vojensky ostríhaný hlídač. Druhý z nich, zřejmě fanoušek kostkovaných svetrů, se nenamáhal se slovy a pevným sevřením ramene přinutil chlapce pokleknout.

„Navíc máš možnost stát u znovuoživení experimentu starého přes čtyři sta let. Měl by ses cítit poctěn!“ Tallon se očividně bavil bezmocí své oběti. Z jeho vystupování číselná notná dávka sebedůvěry a krutosti.

Chlapec se třásl a chrлил ze sebe jednu prosbu za druhou. „Mám strach. Pane, prosím, nechte mě jít. Já vás prosím!“ Raelyn slyšela, že někteří obzvláště bohatí studenti mají na škole osobní služebnictvo, hoch tedy musel patřit k personálu.

„Drž hubu, nebo tvoje rodiče propustím z našich služeb a můžete se jít třeba pást! Nikde už práci nenajdou – o to se postarám!“ vyhrožoval Tallon a hlasitě se smál do utrápených vzlyků. Opět se chvíli bavil vzniklou situací, a pak vylovil zpod pláště knihu, vázanou v zašlé a značně ošoupané modré kůži. Na první pohled ta čtyři století nebyla přehnaná.

„Počkej, Tallone –“ navázal jeho dlouhovlasý společník.

„Ssss! Žádná jména!“ Rozzlobené syknutí přerušilo naléhavý tón.

„Promiň, prostě jen nevím, jestli je to dobrý nápad. Měli bychom to ještě otestovat.“

„Nesmysl! Už jsme to zkoušeli na myši.“

„Jo, a ta myš druhý den chcípla.“

„Ale teď už vím, kde jsem udělal chybu. Držte ho!“ odbyl Tallon blondáka a chystal se začít číst zahajovací text.

Raelyn se zvedl žaludek. Jednu věc z duše nesnášela, a to byla lidská zvůle. Nedovedla si představit, že bude nečinně přihlížet rituálu nad bezbranným chlapcem, ať už to slovo „rituál“ znamenalo cokoli. Zažila už tolik ponižování, ubližování a trestání, že nedokázala stát stranou. V Riverstone poznala, co znamená bezmoc, zoufalství člověka vydaného na milost a nemilost. Donutili ji pít beznaděj plnými doušky. *Tady už se to nestane! Jmenuji se Raelyn Orna Loredian, a to už sakra něco znamená!*

Zatnula pěsti a postavila se na nohy. Podlaha zavržala a ze stropu se na tajný spolek snesl obláček prachu. Všichni polekaně odstoupili od dřevěného poklopu. Ten se prudce rozletěl, až rezavé panty málem povolily.

Zlodějka seskočila mrštně jako kočka. Podřepem zmírnila pád a ihned se napřímila. Z rozkročeného bojového postoje černě zahalené postavy šel respekt. Přeměřila si celou sešlost přísným pohledem a promluvila přímo k Tallonovi, ukrytému ve stínu navršených švédských beden.

„Nech ho jít!“ rozkázala.

Nafoukaný aristokrat v inkoustově černém plášti ihned věděl, že byl odhalen. Teatrálně sňal své maskování a doširoka se usmál. Pro něj byla celá záležitost jen nevinný žertík.

„Koho to tu máme? Naši malou zlodějkou!“ Nejspíše ji chtěl svou poznámkou urazit, ale bez úspěchu. Za svou profesi se nestyděla. Znamenala spojení s Arlem a jeho skupinou. S jedinou skutečnou rodinou, kterou kdy měla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zlodějka iluzí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.